

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 lipca 2022 r.

Pozwem z 20 stycznia 2020 r. powód J. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego W. S. w W. kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za blindy w oknach cel mieszkalnych i znacznej utraty wzorku.

Uzasadniając powództwo powód wskazał, iż do Aresztu Śledczego S. trafił w sierpniu 2017 roku na celę jednoosobową. Siedział bez telewizora, korzystał więc z książek z biblioteki Aresztu Śledczego. Poprzez blindy praktycznie światło dzienne do celi nie dociera, panuje półmrok. Zwłaszcza w porze jesiennej i w pochmurne dni, co powoduje, że całe dnie przy czytaniu książek paliło się światło sztuczne. Po kilku miesiącach czytania zauważył, że zlewają mu się litery i musi wyciągać wzrok. Udał się więc do okulisty, który stwierdził znaczną utratę wzorku i przepisał mu okulary do czytania. Po pewnym czasie trafił na celę z telewizorem. Po jakimś czasie zauważył, że nie rozczytuje liter w napisach na ekranie. Poszedł więc do okulisty, który stwierdził dalsze pogorszenie wzorku i stwierdził, że już nie tylko musi mieć okulary do czytania, ale również do patrzenia na odległość. Wskazał, iż do momentu osadzenia nie miał problemów ze wzrokiem. Poza tym nie został zatrzymany w okularach i przez 6 miesięcy pobytu w Areszcie nie zgłaszał problemów ze wzrokiem. (pozew k. 5-5v.)

Postanowieniem z 17 lipca 2020 r. Sąd Rejonowy dla W. W.w W. stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę tut. Sądowi. (postanowienie k. 14)

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – Areszt Śledczy W. S. w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, iż każda z cel mieszkalnych posiada okno a tym samym dostęp do światła słonecznego. Zastosowane oświetlenie ledowe we wszystkich celach spełnia określone w przepisach normy. Zamontowane oprawy oświetlenia dopuszczone są do użytkowania w pomieszczeniach przeznaczonych na stały pobyt ludzi. Podniósł, iż stosowanie przesłon i siatek stalowych w otworach okiennych jest zgodne z Wytycznymi programowo – funkcjonalnymi oraz wymaganiami technicznymi i ochronnymi dla pawilonów zakwaterowania osadzonych, przekazanych do służbowego wykorzystania pismem Dyrektora Generalnego Służby Więziennej (...) z 5 września 2006 r. oraz Wytycznymi nr (...) Dyrektora Generalnego Służby więziennej z 4 października 2011 r. w sprawie wymagań technicznych i ochronnych pawilonów zakwaterowania osadzonych. Projekt budowlany zatwierdzony został do realizacji przez Centralny Zarząd Służby Więziennej przewidywał zastosowanie blind i siatek w oknach. Ponadto Wytyczne nr 2 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z 4 czerwca 2013 r. w sprawie zabezpieczeń techniczno – ochronnych, w szczególności sposób określiły sposób wykonywania i montażu przesłon okiennych. Podniósł także, że panujący w zakładach karnych dyskomfort jest elementem odbywania kary pozbawienia wolności, w związku czym powód rażąco naruszający porządek prawny winien liczyć się z karą pozbawienia wolności wraz ze wszystkimi ograniczeniami i dolegliwościami z tej kary płynącymi. (odpowiedź na pozew k. 46-47)

Do dnia zamknięcia rozprawy strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. był osadzony w Areszcie Śledczym W. S. w okresach od 1 września 2017 r. do czerwca 2018 r. oraz od 1 lipca 2018 r. do 15 kwietnia 2021 r.

(okoliczności bezsporne, ponadto dowód: zeznania powoda k.)

J. K. w trakcie swojego pobytu w Areszcie Śledczym W. był kilkakrotnie przenoszony między celami mieszkalnymi położonymi na różnych pawilonach. We wszystkich celach na oknach znajdowały się zamontowane osłony wykonane z pleksi. Były one zamontowane na śruby, których osadzony nie mógł odsunąć. Wskazane zasłony nie były

wykorzystywane w celach położonych w pawilonach D i B na poziomie parteru, od strony spacerów. W celach stosowano oświetlenie sztuczne ledowe, które czasami paliło się cały dzień.

(dowód: zeznania powoda k., zeznania świadka T. G. k., zeznania świadka A. W. k.)

W trakcie odbywania kary pozbawienia wolności J. K. korzystał z biblioteki, z której regularnie wypożyczał książki. Z początku nie miał problemów z czytaniem, podchodził do okna i czytał. Po pół roku zaczął wypożyczać książki z większym drukiem. Po około 7 miesiącach zorientował się, że pogorszył się mu wzrok i zapisał się do okulisty. Lekarz stwierdził ubytek wzroku i zalecił mu noszenie okularów, które nosił do końca swego pobytu w areszcie. U J. K. stwierdzono wadę wysokości +2,5 dioptrii jedno oko i +2,75 dioptrii drugie.

(dowód: zeznania świadka K. C. – k. 62-62v., zeznania świadka S. B. k., zeznania świadka T. G. k., zeznania świadka A. W. k., zeznania powoda k.,)

W okresie od 1 września 2017 r. do 15 kwietnia 2018 r. J. K. nie zgłaszał skarg do administracji Aresztu Śledczego dotyczących warunków bytowych.

(dowód: notatka służbowa k. 51)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a w ocenie Sądu nie było podstaw, by podawać w wątpliwość okoliczności faktyczne wynikające z ich treści. Czyniąc ustalenia faktyczne, Sąd uwzględnił także zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 k.p.c. oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie przeczył w trybie art. 230 k.p.c. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania świadków K. C., S. B., T. G. i A. W. oraz zeznania przesłuchanego w charakterze strony postępowania powoda J. K.. Zeznania świadków w ocenie Sądu zasługują na wiarę, bowiem są jasne, spójne, nie zawierają wewnętrznych sprzeczności.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. J. z uwagi na cofnięcie tego wniosku przez powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód dochodził od pozwanego zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł tytułem odszkodowania za blindy zamontowane w oknach cel mieszkalnych oraz znaczną utratę wzroku.

W pierwszej kolejności powództwo należało rozpoznać na tle przepisów o ochronie dóbr osobistych. Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ochronie przewidzianej w art. 23 i art. 24 k.c. podlegają także takie dobra jak godność i prawo do intymności (prawo do prywatności, do respektowania i poszanowania życia osobistego). Na zasadach określonych w art. 24 k.c. i art. 448 k.c. można żądać zadośćuczynienia od osoby, która dopuściła się naruszenia dóbr osobistych. Z art. 24 § 1 k.c. wynika, że przesłankami ochrony dóbr osobistych są: istnienie dobra osobistego, zagrożenie lub naruszenie tego dobra oraz bezprawność zagrożenia lub naruszenia, przy czym pierwsze dwie przesłanki musi wykazać dochodzący ochrony, zaś pozwany może bronić się, że nie działał bezprawnie.

Dokonując oceny, czy nastąpiło naruszenie dóbr osobistych powoda, należało zastosować kryteria obiektywne, uwzględniające odczucia ogółu i powszechnie przyjmowane normy postępowania. O dokonaniu naruszenia dobra osobistego decyduje bowiem obiektywna ocena konkretnych okoliczności, nie zaś subiektywne odczucie osoby zainteresowanej. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału nie sposób uznać, aby postępowanie pozwanego naruszało dobra osobiste powoda, w szczególności jego godność czy prawo do intymności (prywatności). Nie zostało wykazane, aby w Areszcie Śledczym w W. – S. dopuszczano się wobec powoda zachowań bezprawnych bądź takich,

które, oceniając obiektywnie, byłyby nieakceptowane i nieuzasadnione. W niniejszej sprawie powód nie udowodnił, aby jego dobra osobiste zostały naruszone.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, żeby warunki w jakich przebywał w Areszcie Śledczym W. S. w W. nie odpowiadały wymogom art. 110 § 2 k.k.w. w zakresie, w jakim przepis ten zobowiązuje do wyposażenia cel w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy zapewniający skazanemu odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i stosowną do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy. Powód nie wykazał, aby tego rodzaju warunków nie zapewniono mu podczas osadzenia.

Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, iż cele były wyposażone w sztuczne oświetlenie zapewniające natężenie światła odpowiadające normom wymaganych dla pomieszczeń mieszkalnych. Oświetlenie to umożliwiała osobom przebywającym w celi czytanie czy wykonywanie pracy. Nie zostało wykazane, aby to oświetlenie nie odpowiadało wymaganiom normom. Powód zresztą tego nie kwestionował. Poza tym w celach był zapewniony dostęp do światła dziennego. Z zeznań świadków, jak i samego powoda wynika, iż w każdej celi było okno przez które zapewniony był dostęp do światła dziennego. W części okien znajdowały się tak zwane blindy – wykonane z plastiku przesłony, stanowiące elementy ochronno – zabezpieczające. Przesłony tego rodzaju są wykonane z takiego materiału, który przepuszcza światło słoneczne do pomieszczenia co najmniej w 85%. Inaczej zresztą nie zostałyby dopuszczone takie przesłony do użytku. Fakt zabezpieczenia okien takimi przesłonami nie powoduje, aby w celach nie było zapewnione oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy. Nie zostało to wykazane. Art. 110 § 2 k.k.w. wymaga zaopatrzenia cel w oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy. Nie wymaga on natomiast zapewnienia w celi dostępu do światła słonecznego w nieograniczonym zakresie. Niewątpliwie blindy ograniczały dostęp światła słonecznego do wnętrza celi – nie przepuszczały bowiem tego światła w takim samym zakresie jak szyba okienna bez tego rodzaju przesłony, jednak nie można uznać, aby tego rodzaju ograniczenie powodowało, że w celach nie były zapewnione warunki zgodnie z art. 110 § 2 k.k.w. – że w celach nie zapewniono oświetlenia odpowiedniego do czytania i wykonywania pracy.

Oprócz tego należy podkreślić, że stosowanie przesłon w otworach okiennych jest zgodne z wytycznymi programowo-funkcjonalnymi oraz wymaganiami technicznymi i ochronnymi dla pawilonów zakwaterowania osadzonych, przekazanych do służbowego wykorzystania pismem Dyrektora Generalnego Służby Więziennej (...) z dnia 5 września 2006 r. oraz Wytycznymi nr (...) Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 4 czerwca 2013 r. w sprawie wymagań dla zabezpieczeń techniczno-ochronnych w jednostkach organizacyjnych Służby Więziennej wydanych na podstawie art. 11 ust. 1 pkt. 9 ustawy z 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej. Projekt budowlany, zatwierdzony do realizacji przez Centralny Zarząd Służby Więziennej przewidywał zastosowanie blend i siatek. Co więcej ponieść trzeba, że § 31 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 17 października 2016 r. w sprawie sposobów ochrony jednostek organizacyjnych Służby Więziennej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1804) stanowi, że w ochronie jednostki organizacyjnej Służby Więziennej można stosować „przesłony i siatki, zabezpieczające otwory okienne”. Na mocy tego przepisu pozwany był uprawniony do zamontowania w Areszcie Śledczym w W. S. opisanych wyżej przesłon po zewnętrznej stronie okien – w celach ochronnych. Rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 249 § 3 pkt 4 k.k.w. Brak podstaw do uznania, aby przedmiotowy przepis rozporządzenia był niezgodny z aktami wyższego rzędu.

Zaznaczyć trzeba, że podczas osadzenia w Areszcie Śledczym w W. – S. powód nie składał skarg na nieodpowiednie, jego zdaniem, warunki osadzenia, nie wnosił o dokonanie jakichś zmian itd. Ze zgromadzonego materiału nie wynika, aby w czasie osadzenia powód zgłaszał zarzuty co do warunków panujących w celach mieszkalnych.

Mając na uwadze całokształt ustalonego stanu faktycznego, uznać należało, że warunki osadzenia powoda w Areszcie Śledczym w W. – S. w W. w okresie objętym żądaniem pozwu były zgodne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami Kodeksu karnego wykonawczego i przepisami wykonawczymi do tego kodeksu. Postępowaniu Skarbu Państwa w tym zakresie nie można zarzucić ani tego, że było ono bezprawne, ani tego, że naruszało jakiegokolwiek dobra osobiste powoda. W czasie osadzenia powoda nie były naruszane jego uprawnienia. Nie przebywał on w gorszych warunkach niż inni osadzeni. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby warunki, w jakich powód był osadzony

w Areszcie Śledczym w W. – S., wywołały u niego poważne cierpienia lub spowodowały pogorszenie się jego stanu zdrowia.

Postępowaniu pozwanego w niniejszej sprawie nie można zarzucić naruszenia art. 3 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950 roku, obowiązującej w Polsce od 1993 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.). Powód, jako osoba pozbawiona wolności, był bowiem traktowany w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Zapewniano mu warunki odbywania kary zgodne z obowiązującym w Polsce porządkiem prawnym.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 20 grudnia 2010 r., IV CSK 449/10 (niepubl.), o naruszeniu dobra osobistego w postaci uchybienia godności osadzonego w zakładzie karnym nie można mówić w przypadku pewnych uciążliwości lub niedogodności związanych z samym pobytem w takim zakładzie, polegających na przykład na niższym od oczekiwanego standardzie celi czy urządzeń sanitarnych, bowiem dla wielu ludzi nieodbywających kary pozbawienia wolności warunki mieszkaniowe bywają często równie trudne (na przykład w związku z upałami, ograniczonym dostępem do światła słonecznego itd.).

Biorąc pod uwagę treść powództwa, należało je rozpoznać w oparciu o przepisy dotyczące odpowiedzialności deliktowej określonej w art. 415 – 449 k.c. Przesłankami tej odpowiedzialności są: szkoda, zdarzenie powodujące szkodę oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Dla przyjęcia odpowiedzialności deliktowej pozwanego konieczne było wykazanie wszystkich przesłanek odpowiedzialności. Art. 415 k.c. wskazuje, że zasada winy jest podstawą odpowiedzialności w sferze reżimu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych. W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie można uznać, by roszczenie powoda było uzasadnione w oparciu o pozostałe zasady odpowiedzialności deliktowej – ryzyka czy słuszności. Art. 415 k.c. stanowi, że ten jest obowiązany do naprawienia szkody, kto wyrządził ją drugiemu ze swej winy. Aby przyjąć odpowiedzialność na zasadzie winy według art. 415 k.c. i nast., należy udowodnić wszystkie przesłanki odpowiedzialności. Ciężar dowodu co do wszystkich przesłanek odpowiedzialności za szkodę obciąża poszkodowanego, w realiach niniejszej sprawy – powoda, co wynika z art. 415 k.c. w zw. z art. 6 k.c. To na powodzie spoczywał obowiązek wykazania faktu sprawstwa pozwanego noszącego znamiona winy, istnienia i rozmiaru szkody, istnienia związku przyczynowego między zdarzeniem (faktem sprawczym) a szkodą. Powód nie wykazał jednak takiego postępowania pozwanego (działania lub zaniechania), które byłoby bezprawne i zawinione, i które wyrządziłoby mu szkodę. Wobec niewykazania przez stronę powodową, że działanie pozwanego było bezprawne i nosiło znamiona winy, należy stwierdzić, że nie została udowodniona jedna z przesłanek odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną drugiej osobie czynem niedozwolonym, to jest nie udowodniono istnienia bezprawnego, zawinionego faktu sprawczego, w związku z czym nie można przyjąć odpowiedzialności pozwanego za szkodę, stąd bezprzedmiotowe jest rozważanie, czy są spełnione pozostałe przesłanki odpowiedzialności pozwanego na zasadach odpowiedzialności deliktowej, w tym w oparciu o art. 415 k.c. czy art. 448 k.c.

Mając na względzie przytoczone przez powoda okoliczności, określenie jako pozwanego Skarbu Państwa, z uwagi na osobiste występowanie powoda w sprawie, jego roszczenie należało rozpatrzeć w kontekście odpowiedzialności władzy publicznej za szkody, przewidzianej w art. 417 k.c. i nast. Odpowiedzialność Skarbu Państwa kształtuje art. 417 § 1 k.c., który stanowi, że za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa. Przesłankami odpowiedzialności za szkody wyrządzone wykonywaniem władzy publicznej są: niezgodne z prawem działanie (zaniechanie) przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda oraz adekwatny związek przyczynowy między tak określoną przyczyną sprawczą a szkodą. To powód w myśl art. 6 k.c. miał wykazać zdarzenie powodujące szkodę - niezgodne z prawem działanie (zaniechanie) przy wykonywaniu władzy publicznej, istnienie i rozmiar szkody, istnienie związku przyczynowego między tym zdarzeniem a szkodą. Powód nie udowodnił, aby działanie pozwanego Skarbu Państwa było niezgodne z prawem. Jedynie on tak twierdził, wyrażając przy tym swoje stanowisko, swoje przekonanie, subiektywną ocenę, że postępowanie pozwanego było sprzeczne z przepisami. Nie przedstawił jednak dowodów, by swoje twierdzenia wykazać. Mając na uwadze twierdzenia powoda i strony pozwanej oraz całokształt zgromadzonego w sprawie materiału, przyjąć należy, że działalność pozwanego Skarbu Państwa wobec powoda odpowiadała prawu. Powód nie wykazał bezprawności działania Skarbu Państwa. Biorąc pod uwagę, że nie została spełniona przesłanka odpowiedzialności Skarbu Państwa

za szkody wyrządzone przy wykonywaniu władzy publicznej w postaci udowodnienia zdarzenia powodującego szkodę – działania niezgodnego z prawem, bezprzedmiotowa jest analiza pozostałych przesłanek odpowiedzialności – istnienia szkody i związku przyczynowego między zdarzeniem a szkodą. Wobec powyższego w świetle art. 417 – 417¹ k.c. nie można przyjąć odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę, jaka miałyby zostać wyrządzona powodowi.

Z uwagi na fakt, że powód nie udowodnił zgłoszonego w pozwie roszczenia o zadośćuczynienie, wobec tego powództwo w całości podlegało oddaleniu. Z tych przyczyn, mając na uwadze treść art. 24 § 1 k.c., art. 448 k.c. oraz art. 415 k.c. i art. 417 k.c. i nast., Sąd oddalił powództwo w całości (pkt. I wyroku).

Na podstawie art. 113 ust. 1 (a contrario) ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 623 – tekst jednolity ze zm.) Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną opłatę od pozwu. Powód był zwolniony od kosztów sądowych w zakresie opłaty od pozwu, a ponieważ przegrał sprawę w całości nie ma podstaw by obowiązek uiszczenia opłaty od pozwu nałożyć na jego przeciwnika procesowego. Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt. II sentencji wyroku.

W pkt. III wyroku Sąd postanowił nie obciążać powoda kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c. W myśl art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przywołany przepis, realizujący zasadę słuszności, stanowi wyjątek od ogólnej reguły obciążania stron kosztami procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik (art. 98 § 1 k.p.c.). W związku z powyższym przepis ten z uwagi jego szczególny charakter musi być wykładany restrykcyjnie, biorąc każdorazowo pod uwagę okoliczności występujące w danej sprawie. Do kręgu "wypadków szczególnie uzasadnionych" należą zarówno okoliczności związane z samym przebiegiem procesu jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, prekluzja. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony. Całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku, powinien być oceniony z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27 listopada 2013 r.).

Odstępując od obciążenia powoda kosztami procesu Sąd wziął pod uwagę jego trudną sytuację życiową i majątkową. Powód w chwili wytoczenia powództwa był osobą odbywającą karę pozbawienia wolności i nie posiada żadnego majątku, a jego możliwości zarobkowe są bardzo ograniczone. Z tych przyczyn powód był zwolniony od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, co wprawdzie samo w sobie nie uzasadnia odstąpienia od obciążenia go kosztami poniesionymi przez stronę przeciwną (art. 108 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), jednak nie pozostaje bez wpływu na ocenę zastosowania art. 102 k.p.c. w niniejszej sprawie.

Kwestia zastosowania art. 102 k.p.c. pozostawiona jest orzekającemu sądowi z odwołaniem się do jego kompetencji, bezstronności, doświadczenia i poczucia sprawiedliwości. Ocena w tym zakresie ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności i może być podważona przez sąd wyższej instancji w zasadzie jedynie wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 10 października 2012 roku, I CZ 66/12, LEX nr 1232749; postanowienie Sądu Najwyższego z 12 października 2012 roku, IV CZ 69/12, LEX nr 1232622). Wszystkie powyższe okoliczności, w ocenie Sądu, uzasadniają odstąpienie od obciążenia powoda kosztami procesu.

Z tych względów na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Sędzia Lucyna Wądołowska

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego (bez pouczenia)

Sędzia Lucyna Wądołowska